

Už podruhé za sebou patří čtvrtek procházce na Filajku. Hlásili celodenní pršení a tak jsme se rozhodli pro tentokrát zůstat v Praze i ve čtvrtek. Jak předpovídali, tak fakt přšelo celý den. A já si říkala, že si s Rumíčkem a jeho přítelem žužlomíčkem (tedy opět ve třech) vyrazíme právě na tu Filajku. Že to v dešti nebude marná volba. A abych to udělala ještě zajímavější, naplánovala jsem nám cestu tramvají a návštěvu zveráče.

Někdo nahoře byl přející a tak se přesně na odpolední procházku počasí umoudřilo. Bylo jen pod mrakem. Doma se mi dostalo krásného vižlovitání plného preclíků a dárečkůch v podobě kusů papírových krabice a následně i plyšového zajíčka, kterýho mu tam Brtník před odchodem s Tali připravil, aby mě mohl něčím podarovat ☺ . Jinak musí být plyšáci schovaní kvůli Talimůře. Nejdradši by se byl vítal tak asi hodinu, ale to by nebyl nejlepší nápad. Lepší bylo, hodit se do gala a vyrazit ven. Drapla jsem dobrůtky, žužlomíček a tradááá. Jo, ještě zpátky pro tramvajenku a košík, sakra. A taky kruci vodítko!! Člověk je zvyklej, že ho s ním moc nepotřebuje.

Chvilku jsme se motali kolem domu, aby se Rumíček stihl vypustit a pak už jsme zamířili do civilizace. Jela akorát tramvaj, tak jsme nastoupili. Rumoušek naladil a pustil se do toho. Lidí nebylo mnoho, neb jsme jeli z konečný, ale úsměvy si u nich vysloužil, to zasejc jo. Vystoupili jsme a mazali hoonem, honem do toho zveráče, aby si mohl nakoupit. Kdyby mu to bylo dovoleno vtrhne do krámku, jak kovboj do baru ☺ . Ty tam jsou ty časy, kdy se mu tam po "útku bojových myší" nechtělo ☺ . To byl ještě odrostlý štěndo a napochodoval tehdy do krámku s naprostou samozřejmostí. Dole na podlaze jsou akvárka v nich nebohý bílý myšky coby krmivo. Rumíček se šel družít. A jedna myška taky. Ale vzala to se šturmem a nadšením /asi nějaká miniTali/ a vyhópla proti němu. On se lekl a odskočil. Teda chtěl odskočit. Místo toho se vzal pořádně do kebuly o poličku nad akvářkem. A..... pojal podezření, že ten úder vedla právě ona zvědavá myš a od té doby nejen, že nechtěl vidět myš, ale nechtěl vidět ani ten zveráč ☺ ☺ . Takže jsme to museli ochodit.

Vybral si, co potřeboval a já si naopak vybírala nový košík pro něj. Ten jeho kovový má Talimůra a ten plastový co má on teď, je malej. Takže bych ráda nějakou obří velikost v plastu, aby se mu v něm dobře "bivakovalo" . No a pak už jsme se vydali pěkně pěšmo na tu Filajku. A cestou jsme potkali stánek se zmrzkou. OPOČENSKOU! Vanilkovou! Odmítla jsem vzpomínku na to, co jsme tady ondynej probíraly s holkama v diskuzi, z čeho, že se ta vanilková zmrzka vlastně vyrábí ☺ a nechala si natočit. Jen malou, aby se ty špeky

nezvětšovaly zase tolik ☐ . A sáhla do kapsy. A zcepeněla. Ta padesátikoruna, kterou jsem ještě měla mít v kapse, se nějakým záhadným způsobem převlíkla za desetikorunu!!!! Aaajajajajáááá! Co tetkon, že? No, nic. Vyrobila jsem dluhy!!!! ☐ Paní neřešila a já si nadávala, jak špaček. A druhý den bylo jasné, co bude na pořadu dne, až pojedu z práce ☐ .

Ale byla výýýborná teda, i když na dluh ☐ . Oběma nám s Rumíčkem chutnala. Podělili jsme se hezky spravedlivě - jednou já, jednou on (ne-e, neblízal jako já, já jsem mu jí vždycky dala). Kornoutek jsme nechtěli ani jeden, tak ten zbyl pro Talimůru, aby taky nebyla škodná. A pokračovali jsme dál. Kousek před Filajkou jsme potkali vzhlednou blončku. Rumíček stejně jako Ešus oblibuje zlařandy, neboli fenky zlatýho retrievera. A tahle byla navíc pěkně švihlá ☐ . Takže si mohli spolu zařadit. A bylo to dobře.

Protože v tomhle počasí, byla milá Filajka psůprostá. Byla čistě jen Rumová ☐ . Když teda vlastně pomínu toho ovčouna, co na nás hulákal, když jsme s Rumíčkem běhali po schodech nahoru a dolů. Jinak nic, ani chlup. Ale to nám vůbec nevadilo, protože jsme měli ten balonek přece. A tak jsme se mohli věnovat badatelský činnosti. Rumíček zahájil výzkum na téma Trajektórie balonku při pohybu svahem ☐ .

Hnedle na začátku mýho oblíbenýho sadu, který je celý ve svahu. A v prudkém svahu. A teď tam ve vysoký a příjemně se vlnící trávě vysekali dva pruhy, něco jako minisjezdovky ☐ . To bylo to pravý. Takže tam jsme strávili poměrně hodně času. Bylo totiž nutno důkladně otestovat několikereo mnoho míst, kde to běhá nejlíp, pak se vrátit úplně dolů a porovnat to s tím, jak to běhá úplně nahoře.... ☐ ☐ heleďte, prostě cvokhaus. Museli byste ho vidět, jak vážně se u toho tváří ☐ ☐ ☐ . Jak to prožívá ☐ A jak se vždycky na mě otáčí jestli to pořádně pozoruju. Případně, ešivá sem viděla tenhle konkrétní "běh" a nebo ešivá vidim, že tady to neběhá..... ☐ ☐ Musím být neustále na příjmu, nezájem je hodnocen velmi špatně ☐ . Myslím, že to fakt vydá jako dizertačku ☐ . Pak jsme se tam museli ještě vrátit ☐ . Bylo to jedno, čas nás netrápil.

O chvíli později jsme si zašli hezky přímo do lesoparku. Tam jsme si to procourali a Rumíček si počuchal (poté co mu byl, závislákovi jednomu, zabaven balonek, ať je taky jen tak psem). A šli jsme na zadní louku, do bývalého sadu, čutat přes muldy. A taky trochu pracovat nosem, protože jsem ho vždycky odložila a šla mu čutnout balonek tak, aby neviděl, kam letí. Měla jsem ten den dobrý skóre, skoro vždycky se mi podařilo, že to měl složitý. Prošmejčili

jsme, co se dalo a vyrazili zpátky. Na louce před Filajkou, která je vyhrazená sportovním a odpočinkovým aktivitám jsme zase hópli na balanční desku a společnost nám dělali rozjařený děti, který se tam loučili s posledním dnem jejich docházky na základní školu. Bylo to ftypnýýý, když si člověk vzpomněl na tytéž zážitky, který má z té doby □ □ Třebas ze školního výletu v devítce..... bože nechápu, že se ty učitelé dožijou důchodu, mě by kleplo po třech letech vyučování. Zvlášť dneska.

Cesta zpátky nám nabídla ještě několik dalších možností k zábavě. Od honičky kolem hodin, až po pasení holubů, kdy se u nás zastavila paní s obří nákupní taškou a přes tíhu nákupu jakou dobu obdivovala Rumoušovu práci . Měl tam zrovínka naservírovaný dva doupňáky a s těma to je excelentní. Zbytečně se neplaší a nechají se vodit sem a tam □ . To zvládá i Talimůra.

Která už tou dobou byla doma a tak jsem ty dva prohodila. Rumíček dostal plnou miskou čerstvý vodičky a Tali šla vodítkově ven. Nemám již žádných ambicí, jen prostě venčím. Ale řekla jsem si, že když už, tak prostě budeme do zblbnutí učit ten normální pohyb na vodítku. Protože už ani ten jaksi nemáme. Neděláme už utržený ruský kolo, to ne, ale jak jsem psala tuhle. Do normální procházky to má daleko. Takže opět jsme si postály, než to madam dokapalo do mozku. Pak jsme zamířily k tomu poslednímu paneláku. A nebyla by to Tali, kdyby si uvědomovala, že na vodítku jí to nevyjde - vyrazit a letět tam. A nebyla by to Tali, kdyby jí to došlo po prvním pokusu. Ani druhý, ani třetí.... No, tak jo. Vyšlo to až po tom xtém pokusu, že jsme šly normálně. Odměnou byl kuřecí pařátek, aby si mohla pochroupat. Pak jsme šly prozkoumat, co to tam na stromě dělaj ty holčičky, který si trhaly lískový oříšky. Ty byly prej velmi zajímavý. Stejně jako smečka uřvaných čivav, kdy jedna ječí víc než druhá, a ty co jsou navolno, ty vyjíždějí. Já to jednou udělám jako jejich majitelka, Tali taky pustím a to bude rozstřel □ □ . Talimůra ještě chtěla pozdravit vižlajdu Sáru, jenže se tam řítla jak splašená a to teda ne-e. Než se jí podařilo uvědomit si, jak se má chovat, byla Sára fuč . “No jo, jaký si to uděláš, takový to máš, děfčico.!, řekla jsem jí a daly jsme si závod na podestu. Vítězka byla jasná □ .